

בעזה"ש"ת

קונטרס

## א מתנה פון רבי'ן

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען  
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,  
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם  
לעבן בשלום.

פארגעלערנט דורך

**פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש וי"ע**

**פרשת ויצא תשע"ג**

געבויעט אויף די ווערקער אויף די הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

**רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו**

און אויף די ווערקער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

**רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו**

און עס איז צוזאמענעפלאכטן מיט פסקוקים פון תורה, נביאים, קתובים, און מאמרים  
פון אנדערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק  
דורך חסיד'י ברסלב - נוא יארק יצ"ו

## היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747



היכל הקודש

**כארא פארק**

**1011 41 Street**  
Brooklyn NY 11219  
**718.384.1652**

היכל הקודש

**קרית יואל**

**8 Premishlan Way.**  
Monroe NY 10950  
**845.243.0563**

היכל הקודש

**מאנסי**

**32 Dolson Road**  
Monsey NY 10952  
**347.733.7551**

צו הערך די  
הערליכע שיעורים  
פונעם ראש ישיבה שליט"א  
רופט:

**קול ברסלב**

**212.444.9191**

**חיזוק פאר די אידישע שטוב**

**212.444.9169**

היכל הקודש

**וויליאמסבורג**

**27 Skillman Street**  
Brooklyn NY 11205  
**718.384.1652**

היכל הקודש

**קרית יואל**

**8 Hayes Ct.**  
Monroe NY 10950  
**845.467.5299**

היכל הקודש

**בלומינגדאו**

**24 Merriewold LN S**  
Monroe NY 10950  
**845.238.0804**

ג'רפסע"י

**קרן הדפסה**  
**היכל הקודש**

181 Huschke Rd.  
Liberty, NY 12747

**718.387.2691**

[www.BreslevCenter.com](http://www.BreslevCenter.com)

## א מתנה פון רבי'ן

.א

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ה):  
א מענטש דארף זעהן ארויסצוגיין פון 'מדמה', און  
קומען צום 'שכל'; דאס הייסט לעבן מיט די מציאות,  
וואס דעמאלטס איז דער גאנצער לעבן אנדערש. אבער  
אז מען לעבט מיט פאנטאזיעס און דמיונות, קען מען  
רחמנא לצלן זייער פארקריכן.

וואס איז 'דמיון' און וואס איז 'מציאות'? מציאות  
איז, אז עס איז נישט דא גארנישט אויף דער וועלט נאר  
דער באשעפער, און נאר ער איז דער מציאות. אזוי ווי

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ב):  
 ווען א איד איז אויף ביינאכט, און ער גייט אין וואלד  
 אדער אין פעלד, אויף א פלאץ וואו מען דרייט זיך נישט  
 דארט אפילו בייטאג, און ער ליידיקט אפ זיין הארץ פון  
 אלעס אויף דער וועלט, קומט ער צו 'מחויב המציאות';  
 דאס הייסט ער ווייסט אז נאר דער אייבערשטער איז  
 דער 'מחויב המציאות', און נאר ער איז דא. אויף זאגט  
 דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ד): אויפן  
 פסוק (תהלים עז, ז): **אזכרה נגינתי בלילה**, אז ביינאכט  
 ווען אלע שלאפן, איז די בעסטע צייט זיך אויסצורעדן  
 דאס הארץ צום אייבערשטן, און זיך מחיה זיין מיט די  
 גוטע נקודות וואס מען האט, וואס דעמאלטס דערמאנט  
 מען זיך דעם ניגון, אז אלעס איז נאר דער  
 אייבערשטער; ווייל באמת איז די גאנצע 'בריאה' נאר  
 דער אייבערשטער, נאר אז א מענטש האט 'תפלה  
 והתבודדות' באקומט ער א קלארן שכל, און ער הייבט  
 אן צו זעהן אז די גאנצע וועלט איז איין גרויסער דמיון,  
 און אלעס איז נאר א אנקליידונג פארן באשעפער וואס  
 איז 'אין סוף'.

## א מתנה פון רבי'ן

ה

דער הייליגער רבי חיים וויטאל זי"ע ברענגט (שער קדושה, בהקדמה): אז די אמאליגע חסידים, פלעגן זיצן ביי זיך אין שטוב, און זיך אויסגע'משל'ט ווי זיי זענען אין א וואלד, אדער אין א מדבר צווישן בערג און טאלן, און האבן נישט מיט קיינעם צו טוען, און אזוי האבן זיי זיך מתבודד געווען צום אייבערשטן, און זוכה געווען צו אלע מדרגות וכו'; זעהט מען פון דעם אז מען קען זיצן ביי זיך אין שטוב, און דאך איז מען אינגאנצן אויסגעטוען פון דער וועלט, און מען ווייסט אז עס איז נאר דא דער באשעפער, און ביי אים בין איך, און צו אים רעד איך.

אבער ווי נאר א מענטש גייט אַוועק פון דעם, און ער פארגעסט פונעם אייבערשטן, לעבט ער שוין אין 'דמיון', וואס דאס הרג'ט אים אפ זיין גאנצער לעבן. און יעדער האט זיך זיין 'דמיון'; איינער פאנטאזירט, אז ער וועט זיין א מעכטיגער עושר, און האבן פאבריקן מיט אסאך אפטיילונגען אין פארשידענע שטעט; אן אנדערער פאנטאזירט, אז ער וועט זיין א גרויסער מענטש, און אסאך מענטשן וועלן האלטן פון אים און

אים געבן פֿבוד; איינער פֿאנטאזירט תאֵוֹת רחמנא  
 לצלן, ביז ער איז שוין אזוי נידריג, אז זיין גאנצן דמיון  
 איז געבען פון שמוץ, און מען קען אים שוין נישט  
 ארויסנעמען פון דעם, וואס דאס איז געבען די  
 מורא'דיגע קליפה וואס איז דא היינט, די אינטערנע"ט  
 און אייפא"ד וכו', וואס אויב מען פאלט אריין אין דעם,  
 ווערט מען אזוי צוגעקלעבט צו דעם רחמנא לצלן, אז  
 מען פֿאנטאזירט נאר נארישקייטן רחמנא לצלן.

און אזוי האט יעדער איינער זיין דמיון; אזוי ווי דער  
 הייליגער רבי פֿארציילט ביי די מעשה פונעם 'בעל  
 תפלה' (ספורי מעשיות, מעשה יב), אז עס זענען געווען אסאך  
 גרופעס, וואס יעדער פון זיי האט געהאט זייער מנהיג,  
 איין גרופע האט געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז  
 'פֿבוד', האבן זיי געטראפן אן אלטן צוגיינער וואס עס  
 זענען אים נאכגעלאפן פינעף הונדערט מענטשן, און ער  
 האט זייער מקפיד געווען אויף זיין פֿבוד, און זיך  
 שטענדיג גערעגט וכו'. איין גרופע האט געהאלטן אז  
 דער תכלית איז 'רציחה', צו הרג'נען און פֿארשעמען  
 זענעם וכו'. איין גרופע האט געהאלטן אז דער עיקר

תכלית איז 'שפרות', דערפאר האבן זיי אויפגענומען  
 איינער וואס איז געווען א שיכור, ער האט זיי מסביר  
 געווען דאס גרויסקייט פון טרינקען, ווייל מען דארף  
 דאך זיין פרייליך, און אז מען טרינקט איז מען זייער  
 פריילעך וכו'. פירט דארט דער הייליגער רבי אויס: און  
 ער האט זיי בונדאי געפירט אויפן ריכטיגן וועג, [לויט  
 זייער פארקרומטן מח]. און ווען דער הייליגער רבי  
 האט גערעדט פון די אלע פיתות איז געווען פון אנשי  
 שלומינו וואס האבן אנגעהויבן צו שמייכלען, און זיך  
 געוואונדערט ווי אזוי מען קען פארקריכן אזוי ווייט,  
 האט דער הייליגער רבי זיי געזאגט: לאכט נישט, ווייל  
 אויב וואלט איך אייך געזאגט איין סברה פון זייערע  
 סברות, וואלט איר אלע געכאפט געווארן און זיי גאך  
 געטאנצן; און אזוי האט יעדער איינער זיין דמיון, וואס  
 איז אנגעקלעבט אין זיין מח, און ער קען זיך נישט  
 ארויסזעהן דערפון.

אבער א מענטש דארף ארויסגיין פון זיין 'דמיון' און  
 קומען צום 'שכל'; וואס הייסט אז א מענטש זאל קומען  
 צום שכל? האבן מיר דען אן השגה צו פארשטיין מיטן

שְׁכַל דְּעַם בְּאַשְׁפַּעֶר? בַּיַּיִם בְּאַשְׁפַּעֶר אִיז דָּאָךְ גִּישָׁט  
 דָּא קײן גַּעשְׁטאַלט און קײן אויסזעהן? וואס דאס איז  
 אײנע פון די דרייצן עיקרים, וואס דער הייליגער רמב"ם  
 האט אַוועקגעשטעלט, אזוי ווי מיר זאגן: 'אַנִי מֵאַמִּין  
 בְּאַמוֹנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שָׁמוּ אֵינּוּ גּוֹף וְלֹא  
 יִשְׁיגוּהוּ מִשִּׁיגֵי הַגּוֹף, וְאִין לֹא שׁוּם דְּמִיּוֹן כְּלָל, און ווי  
 אַזױ אִיז שְׁיִיף אויסצומאלן מיטן שְׁכַל דְּעַם  
 בְּאַשְׁפַּעֶר? !

נאר דער עיקר וואס א איד דארף האבן איז: "אַמוֹנָה  
 אין בורא כל עולמים, אז ער איז דא מיט מיר, ביי מיר  
 און לעבן מיר". און אין דעם דארף זיך א מענטש  
 אריינלייגן, דערפאר האט דער הייליגער רבי זייער  
 אסאך גערעדט פון אמונה, און ער האט געזאגט (לקיטי  
 מוהר"ן חלק ב' סימן ה'): דער עיקר איז אמונה! און א  
 מענטש דארף זיך שטענדיג נאכזוכן וואו ער האלט אין  
 אמונה, ווייל עס איז דא מענטשן וואס ליידן נעבעך  
 פארשידענע מחלות, און די סבה פארנוואס זיי ליידן, איז  
 נאר ווייל עס פעלט זיי אמונה; בפֿרט די אלע וואס זיי  
 ליידן אויף די גערוןן, איז נאר ווייל זיי האבן גישט קיין



אַמונה, ווייל אז אַ מענטש האט אַמונה אין בורא פֿל עולמים, האט ער נישט קיין מורא און קיין התפעלות פון קיינעם, ווייל ער ווייסט, אז ער האט גארנישט, און ער דארף גארנישט, [נאר דעם אייבערשטן], ממילא קען מען פון אים גארנישט צונעמען.

דערפאר ווערט 'אַמונה' אַנגערופן 'מלכות'; דאס הייסט, איך בין ממליך אויף מיר דעם בורא פֿל עולמים, און איך אליין ווייס גארנישט, און איך וויל גארנישט, נאר דעם באשעפער; און ווען אַ מענטש קומט צו די דרגה, לעבט ער אַ גוט לעבן, ווייל ער האט מיט קיינעם נישט צו טוען; און דאס איז דער 'שכ"ל' וואס אַ מענטש דארף קומען צו דעם, וואס דאס איז ראשי תיבות: 'ש'פכי פ'מים ל'בך' (איכה ב, יט). אז ער זאל רעדן נאר צום באשעפער, און צו אים זאל ער זיך אויסגיסקן זיין הארץ; וועגן דעם דארף אַ איד אסאך בעטן דעם בורא פֿל עולמים, ער זאל זוכה זיין צו האבן אַ ריינעם מח, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נ"א): אַדער דארף מען האבן סיעתא דשמיא, אַדער דארף מען אסאך הארעווען אויף דעם, אַדער דארף מען האבן ביידע, סיי

הארעוואניע און סיי סיעתא דשמיא; אז מען זאל זוכה זיין, עס זאל זיך זעצן די זאץ פון מח, מען זאל שוין נישט וועלן גארנישט אויף דער וועלט, נאר דעם באשעפער.

ב.

דער הייליגער רבי נתן זי"ע טייטשט אויס (לקוטי הלכות מתנה, הלכה ד) לויט די אויבנדערמאנטע תורה, די פסוקים פון די פרשה (בראשית כח, י): 'ויצא יעקב, אז יעקב, וואס דאס גייט ארויף אויף יעדן איד, גייט ארויס פון 'באר שבע', [וואס דאס גייט ארויף אויף די זיבעטע ספירה וואס דאס איז מלכות - אמונה, (עין ספר שערי אורה, שער השמיני, ספירה השלישית)], דאס הייסט ווי נאר א מענטש גייט אוועק פון אמונה, דעמאלטס 'וילך חרנה', גייט ער נעבעך גלייך אריין רחמנא לצלן אין 'חרון אף', און עס הייבט אן איבער צו גיין אויף אים מורא דיגע צרות; און די גרעסטע צרה אז ער גייט ארום מיט דמיונות און איינרעדענישן וכו', וואס דאס הרגעט אים אפ רחמנא לצלן.

וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיִּלָּן שָׁם (שם כח, יא): ווי נָאר מֶעַן גֵּיט אַרײַן אין 'חרוץ אַף' מֶעַן איז גֶעֶרעגט רחמנא לְצִלָּן, פֿאַלט מֶעַן אַרײַן אין א טיפֿן שְׁלֵאף; דאס הייסט דער מח שְׁלֵאפֿט, ווייל פֿי בא השִׁמֶשׁ: עס איז אים אונטֶערֶגֶאנאָגען די זון, און עס איז אים גֶעוואָרן פֿינצטער רחמנא לְצִלָּן, און ער דרייט זיך ארום צופֿראַכן מיט אַ מוֹרָא־דִיגֶע מָרָה שְׁחוֹרָה; אָבער אז אַ מֶעַנְטֶשׁ האט אַמוּנָה אין בּוֹרָא פֿל עוֹלָמִים, איז נישט שׁיף אז עס זאל אים זיין פֿינצטער, אַזוי ווי דורך הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם זאָגט (תהלים קלט, יב): גַּם חֶשֶׁף לֹא יַחֲשִׂיף מִמֶּךָ, וְלִילָה פִּיּוֹם יֵאִיר; ווייל אז אַ מֶעַנְטֶשׁ האט אַ שְׁטאַרְקֶע אַמוּנָה, גייט ער שְׁטענדיג ארום וואָך, און גאַרנישט קען אים נישט צופֿרעכֿן.

אָבער אַפֿילו אז אַ מֶעַנְטֶשׁ איז שוין יא אַראַפֿגעפֿאַלן פון די אַמוּנָה, און ער איז אַרײַנגעפֿאַלן אין אַ שְׁלֵאף איז נאָך דא אַ עצה: וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מְרֵאשֶׁתּוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא, ער זאל זיך שְׁטאַרְקֶן און רעדן צום אייבֶערשטן, אַזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ח): אז די אוֹתוֹת פון דאָווענען ווערן

אָנגערופן 'אַבנים' - שטיינער, אזוי ווי עס ווערט  
 געברענגט (ספר יצירה סוף פרק ד). דאס הייסט, אז מיט יעדן  
 ווארט וואס א מענטש רעדט צום אייבערשטן בויעט ער  
 גאנצע בנינים, און דאס דאפלט זיך אן א שיעור פון  
 יעדען איינציגן ווארט; און דאס ראטעוועט דעם  
 מענטש. דאס זאגט דער פסוק: ויקח מאבני המקום,  
 יעקב אבינו האט גענומען די ווערטער פון תפלה, וישם  
 מראשתיו, דאס האט ער געלייגט ארום זיין קאפ,  
 וישפ"ב במקום ההוא, איז א רמז 'ויש כ"ב' [=עס איז  
 דא צוויי און צוואנציג אותיות אין די 'אלף בית'] וואס  
 דאס האט ער גענומען מיט זיך, דאס הייסט ער האט זיך  
 מחזק געווען צו רעדן צום אייבערשטן.

## ג.

רש"י זאגט (שם כח, יא): יעקב אבינו האט גענומען די  
 שטיינער און זיי געמאכט אזוי ווי א 'מרזב' - א רינג,  
 ארום זיין קאפ, ווייל ער האט מורא געהאט פון ווילדע  
 חיות. איז שווער די חיות רעות ווילן דען נאר אויף עסן  
 דעם קאפ, און נישט דעם גאנצן קערפער?!

## א מתנה פון רבי'ן

יג

נאר דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רל"ג): ווען עס קומט אריין אין א מענטש שלעכטע געדאנקען, און ער שטארקט זיך, און ער באזיגט זיי, האט דער אייבערשטער פון דעם א מורא'דיגע פארגעניגן, און דער מענטש איז זייער טייער און חשוב אינעם אייבערשטנס אויגן, געט דאס דער הייליגער רבי צו פארשטיין מיט א משל: אמאליגע צייטן פלעגט מען ברענגען פאר די קעניגן צוויי גרויסע אקסן זיי זאלן זיך שלאגן, און מען פלעגט קוקען ווער עס גייט געווינען, און עס איז געווען א מורא'דיגע הנאה דאס מיטצוהאלטן; די זעלבע זאך: 'מחשבות רעות' - שלעכטע געדאנקען, ווערן אנגערופן 'חיות טמאות', - טמא'נע חיות, און 'מחשבות קדושות' - הייליגע געדאנקען, ווערן אנגערופן 'חיות טהורות', - טהור'ע חיות; און פון הימל פרובירט מען אויס א מענטש דורעך דעם וואס מען שיקט אים פארשידענע ערליי מחשבות, און דער בורא פל עולמים וויל זעהן ווי אזוי א מענטש דערהאלט זיך און שטארקט זיך צו געווינען, און ער טראכט נאר גוטע געדאנקען. און ער איז ביי זיך

שטארק אז ער וועט נישט אוועקגיין פונעם אייבערשטן, אפילו עס קומען אריין אין אים אלע מיני מחשבות אז ער איז גארנישט ווערט, און דער באשעפער דארף אים שוין נישט האבן וכו', דאך איז ער זיך מחזק מיט גוטע און הייליגע געדאנקען: מיר וועט מען נישט אוועק טרייבן פונעם אייבערשטן, און אז איך האב געזינדיגט וועל איך תשובה טוהן, דאס איז דער גרעסטער הנאה פארן באשעפער.

וועגן דעם האט יעקב אבינו ארומגעלייגט די שטיינער ארום זיין קאפ, אז ער זאל האבן גוטע מחשבות, און ווערן אפגעהיטן פון אלע שלעכטע געדאנקען, וואס זיי ווערן אנגערופן 'חיות רעות'.

מען דערציילט אויפן הייליגן בעל התניא זי"ע: ער איז אמאל געזיצן אין זיין צימער און געזינגען מיט א מורא'דיגן דביקות (תהלים עג, כה): 'מי לי בשמים', וועמען האב איך אין הימל, [ווייל אויף יעדן צדיק איז דא 'מקטרגים' אויבן אין הימל אויף], אבער 'ועמך' אז איך בין מיט דיר 'לא חפצתי בארץ', דארף איך שוין נישט קיין 'ארציות', און ער האט ווייטער ממשיך

געווען: איך דארף נישט דיין עולם הבא, איך דארף נישט דיין עולם הזה, איך דארף נאר דיר אליין! און אז א איד איז ביי זיך שטארק, אז ער דארף נישט גארנישט נאר דעם באשעפער אליין, דער איז דער קלוגסטער און פארזיכערסטע איד, און ער לעבט א חיים טובים.

עס שטייט אין זוהר הקדוש (פרשת בא, מא ע"א): אז א מענטש איז זיך מתוודה פארן אייבערשטן, און ער פארציילט פארן אייבערשטן אלע זיינע שלעכטע געדאנקען, און אלעס וואס ער איז דורכגעפאלן, א שלעכטע קוק, אדער ער איז געווען אויפגערעגט, דעמאלטס ווען דער מקטרג קומט מקטרג זיין, זאגט אים דער באשעפער: "איך ווייס שוין אלעס, ער האט מיר שוין אלעס אליין פארציילט", און דער מענטש האט נישט קיין שום דין אויף זיך; וועגן דעם אז א מענטש האט א שטארקע אמונה, איז ער ביי זיך אזוי שטארק, אז קיינער קען אים נישט אראפווארפן, ווייל יעדע זאך דערציילט ער פארן באשעפער.

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות אמונה, סימן ל"ג): על ידי אמונה יסלח לך הקדוש ברוך הוא על כל

עוונותיך, דורעך אַמונה וועט דיר דער אייבערשטער  
 מוחל זיין אויף אלע עבירות; וועגן דעם דארף מען  
 אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל האבן אמונה;  
 ווייל אז מען האט אמונה האט מען אלעס, און אז מען  
 האט נישט קיין אמונה, האט מען גארנישט, און אמונה  
 איז תפלה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ז; ט).

ד.

ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה  
 (בראשית כח, יב): ווערט געברענגט (בעל הטורים; ועיין השמטות  
 הנהר דף רס"ו ע"ב): אז 'סול"ם' באטרעפט 'קו"ל'; דאס  
 הייסט, אויב א מענטש איז שטארק מיט זיין קול  
 התפלה, און ער רעדט צום אייבערשטן, דעמאלטס  
 אפילו 'מצב ארצה', ער ליגט נעבעך אין ארציות; ווייל  
 יעדער מענטש לעבט דא אויף דער וועלט, און עס גייט  
 אויף אים איבער ביטערע שווערע צרות, און חובות  
 וכו', אבער אויב ער פארלירט זיך נישט, און ער איז  
 שטארק אין תפלה, און ער האלט אין איין בעטן דעם  
 אייבערשטן, און ער געט נישט אויף, דעמאלטס וראשו



מגיע השמיעה, זיין קאפ וועט אים זיין צוגעבינדן צום הימל.

דאס איז די מדריגה פון די צדיקים וואס זייער גאנצע זאך איז נאר תפלה, בעטן דעם באשעפער, און זיי לאזן נישט נאך, און "די מתנה האבן מיר אלע באקומען פון הייליגן רבי'ן": רעדן צום באשעפער.

דער הייליגער רבי נתן זי"ע האט געהאט אן אייניקל רבי מיכל, (א זון פון רבי יצחק ז"ל בן מוהרנ"ת זי"ע), וואס ער האט געירשנט די תמימות פון רבי נתן ז"ל, און ווען ער האט געזאגט תהלים און גערעדט צום באשעפער, איז דאס געווען מיט אזא זיסקייט, און מיט אזא דביקות, אז ווער עס האט דאס געהערט איז געווארן פארגאפט, דער רבי מיכל ז"ל האט געהאט אויף זיך מחלוקת, [אזוי ווי מען קריגט אויף אלע עהרליכע אידן], איינמאל האט מען אים געהערט זאגן תהלים, (קאפיטל לה) מיט אזא מין זיסקייט: 'לדוד, ריבה ה' את יריבי', רבוננו של עולם: קריג זיך מיין קריג! 'לחם את לחמי', האלט מלחמה מיין מלחמה! 'החזק מגן וצנה, וקומה בעזרתי וכו', נאכדעם הייבט ער אן

וויינען: 'אמר לנפשי ישעתך אני', זאג פאר מיר רבוננו של עולם, אז דו וועסט מיר העלפן! און ער האט דאס איבערגע'חזרט מיט א מורא'דיגע ווארעמע און הארציגע געבעט.

ווייל דאס איז דער 'שלימות התפלה'; אז א מענטש קומט מיט אן אמת צום אייבערשטן, און ער בעט זיך ווי א קינד צו זיין טאטן, און לאזט נישט נאך, און אזוי ווי א קינד קומט צו זיין טאטן און פֿרעגט אים: טאטי האסט מיר ליב? ! און ער לאזט נישט אפ ביז דער טאטע זאגט: יא! איך האב דיר ליב! אזוי דארף א מענטש גיין צום באשעפער, און בעטן: רבוננו של עולם, האב מיר ליב! דאס זאגט מען ביים דאווענען (תפלת ערבית): 'ואהבתך אל תסיר ממנו', רבוננו של עולם! זיין ליבשאפט זאלסטו נישט אפטוען פון מיר.

דאס איז געווען דער יסוד היסודות ביים הייליגן רבי'ן: רעדן צום אייבערשטן מיט תמימות און פשיטות (שיחות הר"ן סימן קנד), און די זאך וועט משיח אריין פֿרענגען אין די גאנצע וועלט; דאס זאגט דוד המלך אין תהלים (תהלים קט, ד): וְאֲנִי תַפְלָה, דאס הייסט, דער

גאנצער 'אָנ' איז נאר איין שטיק תּפּלָה, און ער לעבט נאר מיט תּפּלָה.

דער הייליגער בעל 'מסורת הש"ס' [הגאון הקדוש רבי יוסף שמואל מפראנקפורט זי"ע], וואס איז געווען גאר א גרויסער גאון, און אן געטליכער מענטש, האט געהאט א מחותן [הגאון הקדוש רבי שמואל שאטין זי"ע], דער בעל מחבר פונעם ספר 'כוס הישועות', וואס איז בקי געווען אין אלע זיבן חכמות. דער בעל מסורת הש"ס האט געהאט א מדריגה, אז וואס ער האט געבעטן דעם באשעפער האט ער באקומען; איינמאל איז ער געקומען צו זיין מחותן דער בעל כוס הישועות און ער האט אים זייער געבעטן ער זאל אים אויסלערנען די חכמה פון אסטראנאמיע, ווייל ער לערנט מסכת ראש השנה, און ער קען נישט ארויס קריכן ווי אזוי עס ארבעט די גאנג פון די זון און די לבנה און די שטערנס וכו', [וואס דער חכמה פעלט אויס צו פארשטיין דארט קלאר די גמרא], זאגט ער אים: איך וועל אייך אויסלערנען די חכמה, אבער בתנאי אז איר וועט מיר אויסלערנען אייער חכמה, פּרעגט ער אים: וואסערע

חֲכָמָה הָאֵב אִיךְ? עֲנֹטְפֶערט עַר אַיִם: אַז װאָס אַיר בֶּעֱהֵט  
 דַעם בַּאֲשַׁעפֶער בַּאקוּמט אַיר! זאַגט עַר אַיִם: דַאָס אַיז  
 אַ קְלָאַרע פֶּסוּק (תְּהִלִּים קיא, י): רַאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה', אַז  
 מֵעַן הָאֵט 'יִרְאֵת הַשָּׁם' מֵעַן הָאֵט אַינזינען נַאר דַעם  
 בַּאֲשַׁעפֶער, אַז דַער בַּאֲשַׁעפֶער אַיז דַא, און מֵעַן צִיטְעֶרט  
 פֿון אַיִם, דַאָס אַיז דִי חֲכָמָה, און דַעמאַלְטס װערן נְתַקְבֵּל  
 דִי תְּפִלוֹת.

עֵס שְׁטִיט אַיִן שׁוֹלְחֵן עֶרוּף (אִורַח חַיִּים סִימָן צ"ח): דִי  
 פֶּרִיעֶרדִיגע חֲסִידִים פֿלֶעגן זיך מִתְּבוּדָד זײַן פֶּאַרן  
 דַאָווענען, פֿדִי זײ זאַלן שְׁפִירן אַז דַער בַּאֲשַׁעפֶער אַיז  
 דַא, װאָס דַאָס אַיז דַער שְׁלִימוֹת הַתְּפִלָּה. און מֵעַן דַאַרף  
 פֿון דַעם אַזויפֿיל רַעֲדֵן, בִּיז מֵעַן װעט זוכָה זײַן דַאָס  
 אַרײַנצונעמען אַיִן הַאַרץ, און שְׁפִירן אַז דַער בַּאֲשַׁעפֶער  
 אַיז דַא, אַזוי ווי דַער הַיִלִּיגער רַבִּי זאַגט (לְקוּטֵי מוֹהֲרַ"ן  
 חֶלֶק ב' סִימָן מ"ד): פֿדִי מֵעַן זאַל קוּמֵען צו אַמוּנָה, דַאַרף  
 מֵעַן אַסאַך רַעֲדֵן פֿון אַמוּנָה, אַזוי ווי דַער פֶּסוּק זאַגט  
 (תְּהִלִּים פֶּט, ב): אֲוִדִיעַ אַמוּנָתְךָ בְּפִי, מֵעַן דַאַרף אַרויסזאַגן  
 װערטְעֶער פֿון אַמוּנָה מִיטֵן מוֹיֵל, סײ פֶּאַר זיך, סײ אַיִן  
 שְׁטוּב, און אַזוי אױף פֶּאַר אַנְדֶּערע, און אַזוי גײט אַרײַן

## א מתנה פון רבי'ן

כא

די אַמונה אינעם מענטש. און פון די אנדערע זייט, דארף מען זייער אַכטונג געבן נישט נאכצוזאגן אַ ווארט פון אַפיקורסות, ווייל דאס שאדט מורא'דיג שטארק פארן מענטש רחמנא לצלן.

ה.

והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו (בראשית כח, יב):  
דאס הייסט אויב א מענטש איז שטארק אין די אמונה, און ער לעבט מיט תפלה, קומט ער צו די מדרגה פון מלאכים, און גארנישט קען אים נישט צופרעכן, נישט קיין חילוק צו ער גייט ארויף, צו ער גייט אראפ, שטענדיג האלט ער זיך ביים אייבערשטן, פארקערט, ער איז נאך העכער פון א מלאך, וואס ווערט אנגערופן א 'עומד', ווייל ער האט נאר א נשמה אן א גוף, און ער האט קיינמאל נישט קיין נסיונות, אבער א מענטש וואס לעבט דא אויף דער וועלט, איז אסאך העכער, ווייל כאטשיג ער איז אונטן, פונדעסטוועגן איז ער אויבן, און אפילו ער איז אויבן, פונדעסטוועגן איז ער אונטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז; ח): דער עיקר שלימות פון א איד איז, אז ווען מען איז

אויבן, זאל מען אויף זיין אונטן, און ווען מען איז אונטן  
זאל מען אויף זיין אויבן; דאס איז דער גרעסטער  
חידוש.

עס האט מיר דערציילט אן אלטער ברסלב'ער חסיד,  
ווי אזוי ער איז מקורב געווארן צו אנשי שלומינו; ער  
האט שטענדיג מקפיד געווען צו דאווענען מנחה פאר  
די 'שקיעה', [אין ברסלב פלעגט מען אויף מקפיד זיין  
אויף דעם], און ער איז געווען אין ווארשא, האט ער  
געזוכט א מנגן צו דאווענען מנחה פאר די שקיעה, האט  
מען אים צו געוויזן אויף דעם ברסלב'ער שטיבל, איז  
ער אריין געגאנגען, און עס איז נאך געווען פרי, האט  
ער זיך אראפגעזעצט און געווארט; זעהט ער ווי עס  
קומען אריין צוויי אידן און זעצן זיך אנוועק, און ער  
הערט ווי איינער זאגט פארן צווייטן: ברודער וואס איז  
מיט דיר געשעהן?! ביזט אראפ געפאלן?! דער  
הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט אז מען איז אראפ  
געפאלן דארף מען אויפשטיין! און ער כאפט אים אן,  
און הייבט אן צו טאנצן מיט אים א ניגון, אויף די  
ווערטער: 'פי נפּלתי קמתי' (מיכה ז, ח), "אז מען פאלט

## א מתנה פון רבי'ן

כג

און מען פאלט, הייבט מען זיך אויף". דער בַּחור זיצט אין די זייט אינגאנצן פארגאפט, די ערשטע מאל וואס ער הערט אזאלעכע ווערטער, דאס האט אים אזוי איבערגענומען, אז ער האט געטראכט, ער מוז שוין דא בלייבן. צווישן מנחה - מעריב, האט מען גערעדט דארטן דעם הייליגן רבי'נס דיבורים, האט ער געהערט אזעלכע התחזקות, אז ער האט באשלאסן אז ער בלייבט שוין דא צווישן אנשי שלומינו, און אזוי איז ער מקורב געווארן.

רבי נחמן טולטשינער זי"ע, [א תלמיד פון הייליגן רבי נתן זי"ע], איז אמאל געגאנגען ווינטער ווען עס געווען א שניי און אייז, און ער האט זיך אויסגעגליטשט און אראפגעפאלן, איז דורכגעגאנגען א אלטע פרוי און זיך אנגערופן: 'דאס איז ווייל איר זענט א ברסלב'ער! האט ער זיך גלייך אויפגעהויבן און זיך אנגערופן: איר זעהט, איך האב זיך 'אויפגעהויבן' ווייל איך בין א ברסלב'ער!

קומט אויס אז דאס איז די מעלה פון א איד אז ער איז א 'הולף', ער האלט און איין גיין, און פארשטייט

זיך אז מען גייט פאלט מען, אָבער דער עיקר איז זיך צוריק אויפהייבן.

## ו.

עס ווערט געברענגט פון צדיקים (הרב הקדוש מרוזין זי"ע): אויפן פסוק (בראשית כח, יב) וְהָיָה סֵלֶם מִצֵּב אֲרָצָה, וְרֵאשׁוּ מִגֵּיעַ הַשָּׁמַיְמָה. סל"ם איז די ראשי תיבות: ס'עודת ל'נית מ'לפה, דאס הייסט די מצוה פון ס'עודת מ'לה מ'לפה' איז זייער א גרויסע זאך, און דאס איז מוצב ארצה', מענטשן זענען מזלזל אין דעם, אָבער ו'ראשו מגיע השמימה', אין הימל איז דאס זייער חשוב. און עס ווערט געברענגט (בית יוסף אורח חיים, סימן ש, בשם שבלי הלקט; ועיין אליהו רבה בשם מטה משה): אז יעדער מענטש האט א ביינ וואס הייסט 'לוז', וואס דאס שפייזט זיך נאר פון ס'עודת מ'לה מ'לפה, און דער ביינ בלייבט אויף אייביג, און פון דעם וועט דער גאנצער קערפער אויפשטיין תחיית המתים.

און מען זעהט אז דער סמ"ך מ"ם האט זייער מורא אז אידן זאלן זיך צוזאם קומען מוצאי שבת צו ס'עודת



## א מתנה פון רבי'ן

כה

מ'ל'ה מ'ל'כ'ה, ווייל ש'ב'ת ה'א'ט ד'ע'ר ס'מ"ף מ"ם ניש'ט קיין שום ש'ל'י'ט'ה, ווייל ש'ב'ת איז א'ל'ע'ס נ'א'ר א'ל'ק'ו'ת, און א'ל'ע ק'ל'י'פ'ו'ת פ'א'ל'ן א'ו'ו'ע'ק, און ד'י נ'ש'מ'ה ב'ל'י'י'ב'ט א'ל'י'י'ן מ'י'ט'ן ב'א'ש'ע'פ'ע'ר, א'ז'ו'י ו'וי ע'ס ש'ט'י'י'ט א'י'ן ז'ו'ה'ר ה'ק'ד'ו'ש ו'ו'א'ס מ'ע'ן ז'א'ג'ט ב'י'י ק'ב'ל'ת ש'ב'ת (כ'ג'ו'ו'נ'א), א'ב'ע'ר מ'ו'צ'א'י ש'ב'ת, ד'ע'מ'א'ל'ט'ס כ'א'פ'ט ע'ר א'ר'י'י'ן ד'ע'ם מ'ע'נ'ט'ש און ע'ר צ'ו'ב'ר'ע'כ'ט א'י'ם, א'ז'ו'י ו'וי ע'ס ו'ו'ע'ר'ט ג'ע'ב'ר'ע'נ'ג'ט, א'ז ד'י ר'א'ש'י ת'י'ב'ו'ת פ'ו'ן ז'י'י'ן נ'א'מ'ע'ן 'ס'מ'א"ל' א'י'ז: ס'ע'ו'ד'ת מ'ל'ו'ה מ'ל'כ'ה א'י'ן ל'ע'ש'ו'ת, ד'ע'ר'פ'א'ר א'ז א'י'ד'ן ק'ו'מ'ע'ן ז'י'ף צ'ו'ז'א'ם, און מ'ע'ן ד'ע'ר'צ'י'י'ל'ט ס'י'פ'ו'ר'י צ'ד'י'ק'י'ם א'י'ז ד'א'ס ז'י'יע'ר א ג'רו'י'ס'ע ז'א'ף.

ד'י ז'ע'ל'ב'ע ז'א'ף א ס'י'ו'ם מ'ס'כ'ת'א, א'י'ז א'ו'י'ף ג'א'ר א ג'רו'י'ס'ע ז'א'ף. א'ז'ו'י ו'וי ח'ז"ל פ'א'ר'צ'י'י'ל'ן (ש'ב'ת ק'י'ח ע"ב): א'ב'י'י ה'א'ט ג'ע'ז'א'ג'ט: א'י'ף ז'א'ל ב'א'ק'ו'מ'ע'ן ש'כ'ר, א'ו'י'ף ד'ע'ם ו'ו'א'ס ו'ו'ע'ן א'י'ף ה'א'ב ג'ע'ז'ע'ה'ן א י'ו'נ'ג'ע'ר ת'ל'מ'י'ד ע'נ'ד'י'ג'ן א מ'ס'כ'ת'א, ה'א'ב א'י'ף ג'ע'מ'א'כ'ט א י'ו'ם ט'ו'ב. ווייל מ'ס'י'י'ם ז'י'י'ן א מ'ס'כ'ת'א א'י'ז ז'י'יע'ר ג'רו'י'ס, און מ'י'ט ד'ע'ם ה'ר'ג'י'ט מ'ע'ן ד'ע'ם ס'מ"ף מ"ם, ו'ו'א'ס ד'א'ס א'י'ז א'ו'י'ף ד'י ר'א'ש'י ת'י'ב'ו'ת פ'ו'ן ז'י'י'ן נ'א'מ'ע'ן 'ס'מ'א"ל': ס'י'ו'ם מ'ס'כ'ת'א א'י'ן ל'ע'ש'ו'ת.

[בפֿרט אז מען איז זוכה איבער צו חזר'ן איין מסכתא הונדערט אין איין מאל, דאס פארברענט דעם סמ"ך מ"ם אינגאנצן, וועגן דעם פארלייגט ער זיך אויף דעם אזוי שטארק, און ער וועט לאזן אלעס טוהן, נאר נישט ענדיגן קיין מסכתא, וואויל איז דעם וואס איז זוכה שטענדיג צו חזר'ן און פסדר מאכן א סיום.

ז.

וייקץ יעקב משנתו וכו', ואנכי לא ידעתי, (בראשית כח, טז): יעקב האט זיך אויפגעוועקט, און ער האט זיך געוואונדערט: עס איז ריכטיג אז דער באשעפער איז דא, און 'איך' האב דאס נישט געוויסט?! ווייל אז א מענטש האט אין זיך 'אנכיות' - איך, דעמאלטס: 'לא ידעתי' - שפירט ער נישט דעם באשעפער. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נה): א מענטש דארף קומען ביים דאווענען צו אזא 'דרגה', אז ער זאל זיך אליינס אויף נישט זעהן, נאר דעם באשעפער; דאס זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן א): א איד דארף שטענדיג קוקן אויפן 'שכל' פון יעדע זאך; דאס הייסט ער זאל נאר זעהן דעם

## א מתנה פון רבי'ן

כז

באשעפער, וואס דאס איז דער 'חיות אלקות' פון יעדע זאך. אבער צוקומען צו דעם קען מען נאר דורעך "די מתנה פון הייליגן רבי'ן": רעדן צום באשעפער. וואס דאס איז די 'שכ"ל' וואס א מענטש דארף קומען צו דעם, וואס דאס איז ראשי תיבות: 'ש'פכי כ'מים ל'בד' (איכה ב, יט). אז ער זאל רעדן צום באשעפער.

דער הייליגער בעל התניא זי"ע זאגט (לקוטי אמרים פרק מד): עס איז בעסער א מענטש זאל ארום גיין מיטן דמיון אז דער באשעפער איז דא, און אז מלא כל הארץ כבודו; ווי אז א מענטש זאל ארום גיין רחמנא לצלן מיט אלע אנדערע נארישע דמיונות. ווייל יעדע סקונדע וואס א מענטש טראכט פונעם אייבערשטן ווערט ער צוגעקלעבט צו אים וואס דאס הייסט 'דביקות', פון די לשון 'דבק' - קלעב, דאס הייסט אויב איינער נעמט צוויי פאפירן, און ער קלעבט עס צוזאם מיט שטארקע קלעבעכטן, קען ער דאס שוין מער נישט אפטיילן, נאר עס רייסט זיך מיט א שטיקל פון דא, אדער פון דא, אזוי דארף א איד זיין צוגעקלעבט צום באשעפער, און אפילו אז ער איז אראפגעפאלן בלייבט ער שטארק מיט זיין

אַמונה אין באַשעפּער, אַז פון באַשעפּער קען אים קיינער נישט אַפּרייסן, און אַפילו ער איז אַראַפּגעפּאלן ווייסט ער אַז דער באַשעפּער איז מיט אים און ער וועט זיך צוריק אויפהייבן.

אונזערע לייט פּלעגן זאָגן אויפן פּסוק (תהלים כד, ג): מי יעלה בהר ה', ווער קען אַרויפגיין צום אייבערשטן; איז דא זייער אַסאך, ווייל יעדער איד ברענגט צום אייבערשטן, און וויל נאנט ווערן צום אייבערשטן, און ער ווערט נתעוורר, אָבער: ומי יקום במקום קדשו, ווער קען זיך דערהאלטן; דאס איז שוין דא ווייניג.

דער הייליגער רבי נתן זי"ע (לקוטי הַלכות תרומות ומעשרות, הַלכה ג): איז מסביר, אַז די סבה פאַרןואס מענטשן כאפן נישט אַריין יעדן טאג כאטש וויפיל מען קען יא, און מען פאלט אַראפ ביי זיך, איז וועגן ריבוי אור; דאס הייסט ער וויל גלייך לערנען זייער אַסאך, דערפאר טוט ער גאַרנישט, אָבער אַז אַ מענטש זאל אָנהייבן צו לערנען צוביסלעך וועט ער זעהן אַז ער כאפט אַריין צוביסלעך נאך אַביסל און נאך אַביסל; סיי חומש רש"י מיטן תרגום יעדן טאג, און אזוי אויף צוויי

## א מתנה פון רבי'ן

כט

דריי פּרקים משניות, און אזוי אויף גמרא און שלחן  
ערוך, יעדער לויט וויפיל ער קען, און צוביסלעך וועט  
ער זעהן אז ער פארשטייט, און די תורה הקדושה היט  
אפ און עס ראטעוועט דעם מענטש פון אלעם שלעכטס,  
און דאס איז די חיות פאר א מענטש. אזוי ווי מיר  
געפונען אז דער זוהר הקדוש רעדט אין יעדע פרשה  
דאס גרויסקייט און די זיסקייט פון די הייליגע תורה.  
ווייל לערנען תורה איז די גרעסטע זאך. און אזוי אויף  
ביי אלע מצוות דארף מען וויסן ווי מוראדיג חשוב עס  
איז ביים אייבערשטן יעדעס ביסל, ממילא וועט מען  
אריינכאפן זייער אסאך.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך קענען  
דערהאלטן, און מען זאל נישט אראפ פאלן פון קיין  
שום זאך, און מען זאל זיין שטארק אין רעדן צום  
אייבערשטן, וואס דורעכדעם ווערט א מענטש  
אויסגעלייזט פון אלע זיינע צרות.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

# הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר  
של הספר הזה מאור עינינו,  
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

## אליעזר שלמה

בן רבי

## מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה  
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י  
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,  
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,  
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם  
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני  
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי  
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

# קרן הרסלב for

# פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org



איבער וואג  
ביי אייער  
טיר

פאר 2015  
\$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין  
אדער שיקט א טעקסט צו:

**718.387.2691**

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און  
ציענדיג

וואס איר וועט נישט  
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט  
איך אליין